

Zsóka unokája

Zsóka egykori képe

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Vincze Géza

Cím:

„AKIHEZ SZÓLOTT A LEGELSŐ NÓTA”

Forrás:

Találkozás Kolozsvárott Ady Endre legelső szerelmének, Zsókanak leányával és unokájával

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

92

A dny Endre
"1959"

Személy

Helyszám

Ország
Világ
1959. II. 18.

Nemrégem Kolozsvárt jártam s ott találkoztam Zsóka leányával és unokájával. Rózsika húgom vitt el hozzájuk, kinek Zsóka évtizedekig barát-nője volt.

Zsóka volt Ady Endre diák-szerelme, a legelső szerelme, amit mindnyáján a szívünkben hordunk s emlékét őrizzük a sírig.

De nem mindnyáján vagyunk költők, ezért hallgassuk meg, hogyan búcsúzott a költő tőle, mikor hírül vette, hogy »nemsokára a más felesége«.

Akihez szólott a legelső nóta:
Zsóka menyasszony, férjhez megy a Zsóka...
Még kurta szoknyás lány volt egy pár éve
És nemsokára a más felesége...
Igy van megírva pár rövidke sorba,
Mintha ez olyan természetes volna.
Az a reporter mit tudta, hogy ebbe?
Egy kész regény van végleg eltemetve,
Bevégzett regény, be nem végzett álom:
Zsóka volt az én első ideálom...

Eddig jutottunk a vers-mondásba Zsóka leányával (Tatár Ferencné, Dózsa Évával, kinek férje a kolozsvári állami magyar operánál van) — mikor beperdült tánclépésekben a másik szobából Zsóka 18 éves Erzsébet nevű unokája, a kolozsvári balettiskola növendéke — s most már kiállva a közép-re, ő mondja a gyönyörű vers végét:

Maga férjhez megy, édes, kicsi Zsóka,
Mást fog ölelni, másé lesz a csókja...
Oh, legyen boldog majd avval a mással,
Ölelje Magát olyan forró vágygal,
Ahogy én egykor átölelni vágytam,
Szerelem-éhes, boldog, ifjú vágyban...
Haljon el most már minden emlék, nóta,
Feledjünk mindent: menyasszony a Zsóka...

A verset Ady egykor felolvasta a nagyváradi Szigligeti Társaságban, 1901. március 24-én. Megjelent a Szigligeti Társaság 1899—1902-i évkönyvében s könyv-

alakban a »MÉG EGYSZER« kötetében.

Ady ismert képét teszi most elém Zsóka leánya. A család féltve őrzött kincse. Ady akkor adta és dedikálta Zsókanak, mikor 1909. nyarán Kolozsvár őt is felkereste.

Sokáig állunk a kép előtt meghatótan...

A feledhetetlen délután emlékéül, amit velük töltöttem, álljon itt Zsóka és az unokája képe. Vincze Géza